

1^e Nieuwsbrief 2015

Het begint een beetje te wennen, iedere morgen opstaan in Frankrijk en niet naar je werk te begeven. Zeg maar thuiswerk en hoewel wij daar voorheen niet aan moesten denken bevalt het prima. Natuurlijk is het een andere vorm van thuiswerk en dan is er ook nog een kwestie van wie is de baas. Dat eigenlijk geen vraag natuurlijk, dat staat als een paal boven water, en de baas is.....

Er valt een hoop te doen a la maison. Aangezien het nog steeds hartje winter is valt er buiten niet veel te beleven. Het is een beetje coconen en binnen werken. Dat binnen werken is vooral voorbereidend werk.

Op een avond in januari worden we gebeld door buurvrouw Annah, of we wilde helpen met een gesprek met de dierenarts. De hond heeft neusbloedingen en is erg ziek.

Natuurlijk zeggen we daar geen nee tegen en Lindsay komt met telefoonnummer op een briefje bij ons aan. Wanneer we dat nummer bellen horen we een bandje dat zegt dat de praktijk op dit moment is gesloten, punt. Wat nou, geen noodnummer of zo....we proberen via internet andere dierenartsen te bereiken maar telefonisch lijkt alles in Frankrijk niet bereikbaar. Ron biedt aan te rijden en de burenspringen met hond bij Ron in de auto. We weten in ieder geval drie dierenartsen te zitten, de vraag is alleen of ze nog open zijn. Het is inmiddels half negen. Gelukkig treffen ze er een aan die nog net niet de lichten heeft uitgedaan. Hij neemt de patient aan en 2 uur later, diverse bloedproeven en 600 euro lichter staan ze weer buiten. De neusbloeding is gestopt en de hond zit voorlopig aan zware medicijnen. Het was een virus wat ze al eerder in Spanje had opgelopen.

Eind februari krijgen we slecht bericht vanuit Nederland. Ron zijn vader is overleden na een kortstondig ziekbed. We rijden naar Nederland en verblijven in het ouderlijk huis. Dubbel gevoel, enerzijds fijn om weer familie en vrienden te zien, anderzijds is de reden natuurlijk triest en verdrietig. Het ouderlijk huis moet uitgeruimd worden en dat is moeilijk. Er gaat een leven aan je voorbij met alles wat je in je handen neemt. De een heeft een herinnering aan het een en de ander heeft weer een ander voorwerp. We nemen afscheid, niet alleen van een vader maar ook van een jeugd, een thuis en een honk. En zo zie je maar weer, sommige plannen blijven plannen, andere moet of kun je bijstellen en weer andere nooit meer.

Eenmaal terug in Frankrijk blijft het vreemde gevoel hangen waarom alles ineens zo anders is. Ook onze plannen veranderen, ingegeven door tijd, mankracht, financiën en veranderde wetgevingen.

Nattigheid is troef en op sommige plaatsen blijft er erg veel water staan. Het wachten is op het voorjaar en wanneer half maart de zon behoorlijk in kracht toeneemt kan er in ieder geval begonnen worden met drainage en het klaarmaken van het terrein voor de

camping. Het ligt in de lijn der verwachtingen dat er van de zomer dan toch eerst een campingveld is. Dit in tegenstelling tot de eerdere plannen waarin de chambres een hoofdrol speelden. Nu maar eerst onze schouders zetten onder de uitvoering van het elektra en sanitairblok voor de camping en alles wat daarmee samen hangt. We hebben tenslotte de eerste reserveringen voor het pinksterweekend al binnen hahaha. Ach, plannen en dromen, wat zou je zonder ze moeten.

2° Nieuwsbrief 2015

Na een natte maand komt er plotseling een ommekeer in het weer. De zon begint te schijnen en de temperatuur vliegt omhoog. Lekker hoor want een beetje zonneschijn maakt de wereld nog een stukje mooier. Om buiten te werken is het ook prettiger met droog weer. Wanneer echter de tijd daar is dat broer John komt, om tesamen het dak van de aanbouw te vervangen, is het gedaan met het mooie weer. Wederom een dakje leggen met een oog gericht op de barometer de weersvoorspellingen. De race hebben we weer gewonnen want het dakje is in 1 week afgebroken, aangevuld en vernieuwd. Tegelijkertijd is er een deuropening verschenen op de plaats van het vroegere keukenraam. Zo is er een extra ingang gekomen naar het woonhuis toe, functioneel en mooi. Wanneer broer is vertrokken verschijnen de eerste campinggasten, 2 bevriende stellen met kids, aanhang en hond. Het wordt een gezellig pinksterweekend en wanneer zij vertrekken blijven de caravans achter. Ze gaan immers over een paar weken toch naar zuid frankrijk dus dat de caravan dan niet heen en weer gesleept te worden is alleen maar makkelijk. En opeens is het dan stil..... Echter de volgende gasten staan alweer klaar, zus en zwager van Ron met een prachtige camper. Zij blijven 2 weken maar komen vooral om te helpen en werken. Het zijn gezellige weken geweest waarin veel werk is verzet maar waarin het weer bloedheet is geweest. In een van deze weken ontvangen wij bericht van de burgemeester van Bourbon dat wij geen camping mogen houden. Een en ander is in strijd met het bestemmingsplan dat is neergelegt net zo rondom de aankoop van onze boerderij. Tja, en daar sta je dan, kuch, zucht en even laten bezinken. Natuurlijk is dit geen halszaak want, eerlijk is eerlijk, van een camping met 6 campingplaatsen kun je niet leven. Het had wel leuk geweest want wij houden van een beetje reuring. Gelukkig mag familie natuurlijk altijd komen kamperen en het feit wil dat wij in nederland eigenlijk een grote familie zijn! Nou ja, niet te gek maken natuurlijk maar het was net zo dat een aantal familieleden al langs wilde komen en da's prima.

Nog steeds is het verhaal van de septictank niet afgelopen. Hadden we in oktober en aantal leveranciers langs zien komen en hadden we er daarvan een uitgezocht, lijkt wel alsof de fransen helemaal niets willen verkopen. Pas eind maart komt de offerte en wanneer we die getekend hebben retourgezonden vragen we beleefd per email wanneer het microstation geleverd gaat worden, want daar hebben we uiteindelijk voor gekozen. Vervolgens komt de vraag welke we dan willen hebben, duh...die ene die op de offerte

staat natuurlijk en die vraag komt vervolgens 3 keer. Dan op een zondag 3 weken later komt er een verontschuldiging, oja, gevonden hoor die offerte en de het station komt woensdag dus of we dan maar geld en een kraan ter beschikking hebben....

Het een is te regelen en het ander, de kraan dat werd een ander verhaal. We hebben een graver/ kraan, maar volgens de specificatie van de leverancier moest het een grotere kraan zijn die het station van de trailer af kon halen. Toen moesten wij bij de burens te biecht. Schoorvoetend stonden wij op de stoep bij de franse buurvrouw. Na wat over en weer gebabbel dan toch de vraag gesteld of zij ons uit de brand konden helpen met een grote tractor of zo en uitgelegd waarom. Bien sure, geen probleem, ze belt haar man en regelt het ter plekke, wanneer de trailer komt bellen wij hem en dan komt hij van het land om ons te helpen. De woensdagochtend vertrekt onze familie maar bellen na 10 minuten op vanuit de auto. De trailer komt er aan hoor, we zagen hem net rijden. 15 minuten later staat de trailer op de stoep, komt de buurman aangereden na een belletje van ons, kijkt naar het station en zegt op z'n frans; " olala..." zoiets dus als "oei"... Zijn tractor kan het niet aan en terstond wordt zoonlief opgetrommeld die nog een grotere tractor heeft en die zet zonder moeite het gevaarte bij ons op het terrein. Wanneer de leverancier, de boer en de zoon met elkaar staan te praten over het station wordt er gewezen naar onze graafmachine. Of die het gat hiervoor gaat graven?.... Jazeker zeggen wij en ze beginnen nog harder te lachen, dat kan niet! Wedden van wel en ja hoor ze mogen hun alpinopetjes opeten want het is, dankzij Henk onze meestergraver, gelukt om alles te graven wat nodig was! Wij gekke hollanders hadden het toch maar mooi voor mekaar gekregen. Evengoed hebben we de burens hartelijk bedankt voor de medewerking zoals het hoort, met eten en drinken uiteraard.

Tijdens het loopgravengevecht, zoals wij het noemen, zijn er nog een aantal kennissen langs geweest. Zo leuk die onverwachte bezoekjes en de interesse in onze bedoening hier in frankrijk. Terwijl wij de vooruitgang niet zo snel zien is het leuk om te horen dat anderen het juist wel zien, doet je toch weer anders tegen de dingen aankijken. Eind juni komt nog een ex-collega van Ron met echtgenote voor een weekje k&k (klussen en kamperen). De verfkwest werd kwistig in het rond geslingerd met een prachtig resultaat als gevolg.

Afijn, het gevecht met en voor het microstation is nog niet voorbij maar het eind is in zicht. Met net een aantal weken met een gemiddelde dagtemperatuur van rond de 30 graden achter de rug zijn we blij met een lekker zwembad, een comfortabel huis en airco in de auto. Inmiddels is in Nederland ook de temperatuurgrens van 20 graden overschreden dus wensen wij jullie, vanuit een een bloedheet Frankrijk, een geweldige lekkere zomer met veel zonneschijn en veel ijsjes. Voor wie er op vakantie gaat, heel veel plezier en heelhuids weer thuiskomen!

Salut

Ron et Annelies

3^e Nieuwsbrief 2015

Zoals jullie weten ligt het microstation inmiddels op zijn plaats. Wij weten niet hoe het in Nederland gaat met een septictank, maar in Frankrijk moet de lokale Sivom, zeg maar waterleidingbedrijf, zijn goedkeuring aan de installatie geven. De man van de Sivom komt samen met een hogere macht van het departement. Kijken, meten en foto's maken. Knikken, mompelen en hoofd schudden. Nou u raadt het al. Het is niet geheel zoals het moet. Daar moet de grond wat hoger, de pijp wat langer en het tuitje bovenop ontbreekt. Dus wij gaan weer aan de slag en we mochten bellen wanneer het gereed was. Dus wij bellen, hij komt, loopt hoofdschuddend weer weg. Wat nu, alles toch aangepast? Het tuitje t-stuk aan het eind van de ontluchttingsbuis is niet goed. Wat al jaren een vanzelfsprekendheid is en wat nog op alle franse daken zit, mag niet meer. Het moet een extracteur worden!?!? Wanneer wij dezelfde dag nog naar de bouwmarkt gaan en per omgaande de inspecteur bellen is hij zo lief (?) om onmiddellijk langs te komen. Hij komt, ziet en knikt goedkeurend. Wanneer wij een zucht van oplichting maken begint hij te lachen. Hij snapt het wel het heeft al zo lang geduurd maar nu mogen de loopgraven dicht! Letterlijk en figuurlijk, we zijn er helemaal klaar mee!

Half juli worden we uitgenodigd voor een supriselunch voor een engelse buurman. Of we ook wat willen maken voor de lunch, ik ga voor het dessert voor ongeveer 20 mensen. De betreffende dag gaan we gewapend met 20 zelfgemaakte appelpasteitje, een bak vanille ijs en 2 bussen slagroom naar de lokatie. Een gezellig internationaal gemengd gezelschap, zeer verrastte jubilaris en een veel te grote lading lekker eten maakte dat het een onwijs gezellige middag werd. Het dessert viel zo goed in de smaak dat de vraag kwam of de appelpasteitjes ook te koop waren. Nou, wat mij betreft wel hoor, hoeveel wil je er hebben....

John en Yvon komen met dochter Laura gezellig logeren en werken. Ze hebben de datum zorgvuldig uitgekozen want de 1e zondag van augustus is er in Cosne d' allier altijd een hele grote brocantemarkt. Was het verleden jaar erg regenachtig, dit jaar schijnt de zon volop en het is dan ook erggg druk. Natuurlijk wordt ik geplaagd dat ik niet meer mag bieden dan dat gevraagd wordt hahaha. Yvon heeft als missie een mooie theepot en ik ga voor de grote soeplepel. Heel gezellig hoor en onwijs veel gezien maar we komen thuis met een pak stroopwafels en 50 preiplantjes. Niet geheel dus wat wij in gedachte hadden. De stroopwafels zijn allang op en de preiplantjes staan nog in de grond, die duren nog een paar weken voordat die geoogst kunnen worden.

Wanneer wij s' morgens een veegwagen voorbij zien rijden krabbelen wij ons even achter de oren. De straat vegen, onze straat vegen, pour quoi? We hoeven niet lang te denken want de volgende dag komt er een heuse tour de france langs al noemen ze het hier een tour de Bourbon l'Archambault. Drukkkkkkk, veeeeel, alhoewel, politiebegeleiding en bezemwagens zijn duidelijk in de meerderheid. Het is wel een leuk gezicht om te zien hoe fanatiek deze rijders zijn. In groepjes van ongeveer 10

komen ze aangereden en zijn weer verdwenen voordat je het weet. En daar staan we dan langs de kant van de weg, nog net niet met vlaggetjes, om ze aan te moedigen. Binnen een kwartier zijn alle renners voorbij, sluiten 3 politiemotoren de gelederen en gaan wij weer verder met wat we aan het doen waren. Goh, kun je het je voorstellen dat de echte tour de france hier langs zou komen.....zou er dan uberhaupt nog wel ruimte voor ons zijn op onze oprit?

Johan komt logeren en ook hij wil niet stilzitten en dat komt goed uit. Hij had zijn werkkloffie mee en heeft dat goed kunnen inzetten hahaha. Tja, klussen genoeg hier en met familie is het wel zo gezellig. Geen familie maar wel erg dichtbij zijn Tineke en Alcar, zij hebben een extra lange vakantie gehad en zijn nu op de terugweg. Wippen voor een nachtje binnen en dan is er gewoon te weinig tijd om bij te praten. Gelukkig is daar het internet met WhatsApp en email. Natuurlijk kun je ook altijd nog even de telefoon pakken om een stem te horen.

Een kwartaal is zo voorbij, we hebben weer veel visite gehad, zijn gezellig op visite geweest bij oud dorpsgenoten Jacques en Marijke en hebben ze en passant ook nog aan een nieuwe hond geholpen.

Voordat we het wisten zaten we hier alweer een jaar, de tijd is voorbij gevlogen. Wat hebben we al veel gedaan en wat moeten we nog veel doen. We gaan stug door en hebben nog zoveel in ons hoofd.....maar....een ding tegelijk.

We horen de Fransen steeds tegen ons zeggen "Bonne Courage", dat menen zij en wij menen het als we zeggen "Merci A Vous".....

Salut!

Ron et Annelies